

Βόλτα στο Παρίσι

Του Θανάση Βασιλείου

Το Πομπιντού φυλάσσεται από την αστυνομία, το Ορσέ από το στρατό, το Λούβρο επίσης. Παρομοίως για τους σταθμούς, τους δρόμους, τις πλατείες. Ωστόσο οι παριζιάνοι -ειδικότερα- και οι Γάλλοι -γενικότερα- τ'όχουν συνηθισμένο από τον περασμένο Γενάρη και τις επιθέσεις στην Charlie Hebdo, μετά την επιβολή του Vigipirate. Όσο κι αν φαίνεται παράξενο, έχουν συνηθίσει να περνούν δίπλα τους αρματωμένοι κοκκινοσκούφιδες με πολυβόλα, την ώρα που πίνουν τον καφέ τους, περιμένουν το μετρό, πηγαίνουν για ψώνια.

Μέσα από το Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης Ζορζ Πομπιντού (19.11.15)

Στο Παρίσι έμεινα δύο 24ωρα, πολύ λίγα για να καταλάβω την αλλαγή. Τα κτηνώδη πολιτιστικά θεμέλια του Παρισιού και η κολοσσιαία δύναμη της αύρας της πόλης, μπορούν να παρασύρουν ακόμη και τη φρικωδία του περασμένου σαββατοκύριακου. Όλοι έσπευσαν να μιλήσουν γι'αυτό. Όλοι μίλησαν για την αξεπέραστη αισθητική, τον γαστριμαργικό παράδεισο, την σαμπάνια, τα μπιστρό και το γούστο των Παριζιάνων. Που ζηλεύουν οι τρομοκράτες. Ο John Oliver μίλησε για «καταμαλάκες» που νομίζουν ότι, επιχειρώντας έναν πολιτισμικό και lifestyle πόλεμο με τη Γαλλία, θα νικήσουν, όταν οι Γάλλοι έχουν να προτάξουν την Πιάφ, τον Καμύ, τον Σάρτρ, το καλό κρασί, το καμαμπέρ και τις μαντλέν. Ο Stephen Colbert μίλησε για το άγαλμα της ελευθερίας, δώρο που έκαναν οι Γάλλοι στους Αμερικανούς και το οποίο τώρα αντί να κρατά υψωμένον έναν πυρσό κάνει κωλοδάχτυλο στους τρομοκράτες. Και γάλλοι ραδιοφωνικοί παραγωγοί, όπως η Charline Vanhoenacker και η Sophia Aram, μίλησαν για τρομοκράτες που ενοχλούνται από τον γαλλικό τρόπο ζωής, ξερνώντας την οργή τους σε ανυποψίαστους που βγήκαν να πιούν ένα ποτήρι κρασί, να παρακολουθήσουν έναν ποδοσφαιρικό αγώνα ή μια συναυλία. Είπαν επίσης ότι αυτοί θα συνεχίσουν να βγαίνουν σε μπιστρό, να απολαμβάνουν τη ζωή που -ούτως ή άλλως- το Παρίσι ορίζει, ως πράξη αντίστασης. Κι ότι δε φοβούνται τίποτα.

Αλυσίδα αστυνομικών οχημάτων στο Σηκουάνα (19.11.15)

Οι Παριζιάνοι δηλαδή ξαφνικά φοβούνται. Και φοβούνται πολύ. Τα αυθόρμητα κλάματα στο μετρό ή η επέκταση του πανικού εξ'αίτιας μιας κροτίδας από το Δημαρχείο της πόλης έως την Πλατεία της République, με κόσμο και αστυνομικούς να τρέχουν αλλόφρονες να κρυφτούν, το αποδεικνύουν περίτρανα σε ένα πρώτο επίπεδο. Σε ένα δεύτερο, οι Παριζιάνοι φοβούνται γιατί συνήθισαν να βολτάρουν με δεκάδες αστυνομικών και στρατιωτών γύρω τους. Η αδιαφορία για την αλλοίωση που καταφέρνει στην πόλη αυτή η εικόνα καταπίεσης, μαρτυρά την ομολογία του φόβου τους.

Θέα μέσα από το Μουσείο Ορσέ (19.11.15)

Οι Παριζιάνοι δε θα αποδείξουν ότι δε φοβούνται επειδή θα συνεχίζουν να πίνουν κρασί στα μπιστρό και να πηγαίνουν στην Όπερα. Οι Παριζιάνοι θα σταματήσουν να φοβούνται όταν αντιδράσουν ενάντια στην ίδια τους την αποδοχή για ένα στρατοκρατούμενο Παρίσι. Έως τότε, είναι ανίκανοι να σκεφτούν πολιτικά. Έως τότε θα χειροκροτούν τις επιδρομές στη Συρία, την αναχώρηση του αεροπλανοφόρου Charles de Gaulle και την ξενοφοβία. Και ποσώς θα νοιάζονται για τη σχέση του πρόεδρού τους με τα Εμιράτα, την Αγγλία, τη Δανία

και την Αμερική.

Η παρισινή αύρα, κατά τα άλλα, κρατά καλά ακόμη. Όσο όμως αυτή θα συγκατοικεί με το αντίθετό της -την Αστυνομία και το Στρατό- τόσο θα πλήττεται και θα αδυνατίζει. Ως πότε θ'αντέξει άραγε;

Θέα μέσα από το Μουσείο Ορσέ (19.11.15)

*Οι φωτογραφίες είναι του Θανάση Βασιλείου.